

קבץ

תוֹךְ הַנַּחַל

הַבּוֹרִים נוֹרָאִים וְנִפְלְאִים, מְעוֹדְרִים מְעִירִים וּמְחַזְקִים, אֲשֶׁר מִתּוֹךְ הַנַּחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר
חַכְמָה נוֹבְעִים, לְהַחְיִית נַפְשׁ כָּל חַי וּמְשֵׁם יִשְׁקוּן הַעֲדָרִים, לְהַתְחַזֵּק בַּעֲבוּרַת הַבוֹרָא
כָּכֵל דְרָגָה שִׁיחִיו נִמְצָאִים

אֲשֶׁר נֶאֱמָרוּ עַל יְדֵי

מֶרְזֵן מוֹתָרָא "שׁ שְׁלִיט" א

בְּסַעֲדוֹת שַׁבַּת קִדְשׁ פְּרָשַׁת שְׁמוֹת ה'תשע"ד

יְדַבֵּר נִפְלְאוֹת מוֹמַעֲלַת הַהַתְחַזְקוֹת שְׁלֵא לְפִי לִמְשֹׁם דְּבַר שְׁבַעוֹלָם, רַק לְרַעַת
שְׁלֹכַתְחַלָּה צְרִיף לְעַבֵּר מַח שְׁיַעֲבֵר עָלָיו, וַיִּגְלַח בְּמִזְח עֲנִינִים נְחוּצִים בְּדַרְךְ
הַחֲשֻׁפָּעָה לְמַחְנְכֵיכֶם, וַיְדַבֵּר מִמְדַּת הַטּוֹב וְהָאֲחֻכָּה שֶׁהוּא הָאוֹר הַגָּנוּז בַּתּוֹרָה
הַקְּרוּשָׁת.

יֵצֵא לְאוֹר עֶרֶב שַׁבַּת קִדְשׁ פְּרָשַׁת שְׁמוֹת תשע"ה

עַל יְדֵי תְלַמִּידֵי מְתִיבְתָא 'הַיְכָל הַקִּדְשׁ' חֲסִידֵי בְּרַסְלָב

עִיר הַקִּדְשׁ יְרוּשָׁלַיִם תּוֹכֵב"א

הַפֶּתַח לְהַשִּׁיג אֶת הַקּוֹנְטָרַס הַקְדוֹשׁ הַזֶּה
וְכָל סִפְרֵי אֲדָמוֹ"ר מוֹהֲרַ"ן מִבְּרֶסְלֵב זי"ע
וְסִפְרֵי תַלְמִידָיו הַקְדוֹשִׁים:

בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל

יַבְנָאֵל עִיר בְּרֶסְלֵב

גָּלִיל.

בְּאַרְצוֹת הַבְּרִית

מִתִּיבְתָא הַיְבֵל הַקְדֹּשׁ

Mesifta Heichal Hakodesh

1129 – 42nd Street

Brooklyn N.Y. 11219

ניתן לקבל את הגליון מידי שבוע באמצעות הדוא"ל
breslovinternational@gmail.com

ליל שַׁבַּת קֹדֶשׁ פְּרִשְׁת שְׁמוֹת תּשׁע"ד

מְאָמֵר

וְאַלֶּה שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַבָּאִים מִצְרִימָה

בְּלִיל שַׁבַּת קֹדֶשׁ בְּסַעֲדָה רֵאשׁוֹנָה, בְּיַבְנָאֵל עִיר בְּרַסְלָב, דְּבַר מוֹהֲרָא"ש נ"י דְּבוּרִים
נוֹדְאִים וְנַפְלְאִים מְאֹד עַל פִּי דְּבָרֵי רַבְּנֵי ו"ל בְּלִקְוֵי מוֹהֲר"ן חֶלֶק א' סִימָן רס"א, הַמְדַבֵּר
מִמַּדְת הַהֲתַחֲקוּת, עֵינ שָׁם.

הַהֲתַחֲקוּת הִיא תְּחִלַּת הַהֲתַקְרְבוּת

פֶּתַח וְאָמֵר מוֹהֲרָא"ש נ"י, רַבְּנֵי ו"ל אָמְרֵ: כְּשֶׁנּוֹפֵל אָדָם מִמְדַּרְגָּתוֹ,
יָדַע שֶׁמֶן הַשָּׁמַיִם הוּא, כִּי הַהֲתַחֲקוּת תְּחִלַּת הַהֲתַקְרְבוּת, עַל כֵּן נִפְל
שׁוֹתְעוֹרֵר יוֹתֵר לְהַתְקַרֵּב לַהֲשֵׁם יִתְבָּרַךְ, וְעַצְמוֹ שׁוֹתְחִיל מִחֲדָשׁ
לְבָנָם בְּעִבּוּדַת ה', כְּאֵלֹו לֹא הִתְחִיל עֲדִין כָּלֵל מֵעוֹלָם, וְזֶה כָּלֵל גְּדוֹל
בְּעִבּוּדַת ה' שְׁצָרִיכִים מִמּוֹשׁ בְּכָל יוֹם לְהִתְחִיל מִחֲדָשׁ.

וְעֵינ עֵינִין זֶה עוֹד בְּכַמְּהָ מְקוֹמוֹת בְּסִפְרֵי רַבְּנֵי ו"ל, כַּמְּהָ צָרִיךְ
הָאָדָם לְהִתְחַזֵּק בְּעִבּוּדַת ה', וְלִבְלִי לְפוֹל מִשׁוּם דְּבָר שְׁפָעוּלָם, רַק
לְהִתְחִיל בְּכָל פְּעַם מִחֲדָשׁ, עֵינ חֵיטֵב בְּעֵינִין זֶה, וְיִעָרֵב לָהּ לְעַד; עַד
כַּאֲן לְשׁוֹן רַבְּנֵי ו"ל.

סוף כל סוף יזכה לצאת ממדרגתו הפחותה

והסביר מוה"ר א"ש נ"י, כי הנה רבנו ו"ל מנלה בתורה זו, למוד עצום של התחזקות, שלא יפול אדם בדעתו מפני שום דבר שפועלם, ואפלו בפשוטה להכנס בעבודת השם יתברך, ולהיות איש בשר באמת, ודיקא אז עוברות עליו כל הירידות והנפילות, ונדמה לו כאלו מרחיקים אותו מלמעלה, עליו לדעת, שהכל מן השמים, והתרחקות הוא תחלת התקרבות, כי רוצים לראות אם פונתו לשם שמים באמת, ואם מוכן לעבוד את השם יתברך, אפלו בפשוטה לו קשה ובמרחק יתרה, ואם אף על פי כן, לא יסתכל על שום דבר, רק יעשה בכל פעם התחלה חדשה, ולא יסתכל לאחוריו כלל, סוף כל סוף יזכה לצאת ממדרגתו הפחותה, ולהיות איש בשר באמת.

הצדיקים יודעים להתחלה שמכרחים לעבור דרך קשיים אלו

וזהו עצם מעלת הצדיקים, שהם יודעים להתחלה, שבה צריך להיות בעבודת השם יתברך, שמכרחים לעבור דרך קשיים אלו, ולעבד את השם יתברך אפלו בשלא רואים בלום, ולכן אינם מתפעלים כלל מכל מה שעובר עליהם, רק עושים התחלה חדשה בכל יום ויום, ועל ידי זה זוכים להגיע אל מה שזוכים להגיע, והוא למוד עצום לכל אדם בכל זמן, שיתחזק מאד בכל פחותיו, להתגבר בעבודת השם יתברך, ולחטף כל מיני נקודות של תורה ותפלה ומצוות ומעשים טובים, ואפלו שנדמה לו כאלו מרחיקים אותו מלמעלה, לא יסתכל על זה כלל, רק ימשיך לעשות את שלו, ואז, ברבות הזמן, בודאי

יִזְכֶּה לְהַכְנִס בְּעֲבוּדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּרֵאוּי, וּלְהַגִּיעַ אֶל מַה שְּׂצָרֶיךָ
לְהַגִּיעַ, אֲשֶׁרֵי לֹא וְאֲשֶׁרֵי חֲלָקוֹ.

בְּכֹל דּוֹר וְדוֹר חֵיב אָדָם לְרֵאוּת אֶת עַצְמוֹ בְּאֵלוֹ הוּא יֵצֵא מִמְצָרִים
וְקִשֶׁר מוֹתֵרָא"ש נ"י אֶת הָעֲנִינִן הַנִּחְלָל לְפָרֶשֶׁת הַשְּׁבוּעַ, בְּקִשֶׁר נוֹרָא
וּנְפֵלָא מְאֹד, כִּי הִנֵּה כְּתִיב (שְׁמוֹת א, א): וְאֵלֶּה שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
הַבָּאִים מִצְרֵימָה, אֶת יַעֲקֹב אִישׁ וּבֵיתוֹ בָּאוּ, וַיֵּשׁ כְּפֹה דְקִדּוּקִים
בְּפָסוּק זֶה, רֵאוּנוּ, לָמָּה פָּתַח בְּשֵׁם "יִשְׂרָאֵל" וְאַחַר כֵּן סִיִּם בְּשֵׁם
"יַעֲקֹב", וְכֵן, לָמָּה פָּתַח בְּלִשׁוֹן הוֹנָה, "הַבָּאִים" מִצְרֵימָה, וְאַחַר כֵּן
סִיִּם בְּלִשׁוֹן עֵבֶר אִישׁ וּבֵיתוֹ "בָּאוּ"? וְהִנֵּה בַּפֶּסֶךְ הַקְדוּשׁ "תּוֹלְדוֹת
יַעֲקֹב יוֹסֵף" (פָּרֶשֶׁת שְׁמוֹת), יֵשׁ עַל זֶה הַסֵּבֵר נְפֵלָא, וְהוּא מוּבָן מְאֹד עַל
פִּי דְבָרֵי רַבְנֵנוּ ז"ל בְּתוֹרָה זוֹ, כִּי תִצְדִּיקִים הַגְּדוֹלִים מְכַנְּיִם בְּשֵׁם
"יִשְׂרָאֵל", אוֹתִיּוֹת "לִי רֵאשׁ" (לְקוּטֵי מוֹתֵרָא"ן חֲלָק א' סִימָן כ"א), כִּי הֵם תְּמִיד
מְקַשְּׂרִים רֵאוּשָׁם וּמְחַשְׁבֵּתָם אֶל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, וְעַל כֵּן יוֹדְעִים הֵיטֵב
שֶׁכֵּן הוּא מְחַלֵּף הַחַיִּים, שְׂמִיכְרָחִים לְעִבּוֹר דֶּרֶךְ יְרִידוֹת וּנְפִילוֹת
חֲדָשׁוֹת בְּכֹל יוֹם, וּבְכֹל יוֹם יֵשׁ "יְרִידַת מְצָרִים", שֶׁהֵם בְּלִיּוֹת
הַנְּסִינּוֹת וְהַמְנִיעוֹת הָעוֹבְרוֹת עַל כָּל אֶחָד, אֲבָל כְּמוֹ שֵׁיִשׁ "יְרִידַת
מְצָרִים" בְּכֹל יוֹם, כְּמוֹ כֵּן יֵשׁ "יְצִיאַת מְצָרִים" בְּכֹל יוֹם, וְכְמוֹ שֶׁאָמְרוּ
חֲכָמֵינוּ תְּקִדּוּשִׁים (פְּסָחִים קט"ו ע"ב): 'בְּכֹל דּוֹר וְדוֹר חֵיב אָדָם לְרֵאוּת אֶת
עַצְמוֹ בְּאֵלוֹ הוּא יֵצֵא מִמְצָרִים', "בְּכֹל דּוֹר וְדוֹר", הֵינּוּ "בְּכֹל יוֹם וַיּוֹם",
כִּי כָּל יוֹם נִחְשָׁב כְּמוֹ דּוֹר חֲדָשׁ, וְכְמוֹ שֶׁאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ תְּקִדּוּשִׁים (קֹהֶלֶת

רבה א, ה) על הפסוק (קהלת א, ד): "דור הולך ודור בא" – 'אינן לה בכל יום ויום שאינן נולדים בו ששים רבוא, ומתים בו ששים, נמצא, שכל יום הוא דור חדש, ומיד שמפיר שפך הוא מהלך החיים, שיורדים למצרים ועולים ממצרים, וכמו שאמר הקדוש ברוך הוא ליעקב אבינו (בראשית מו, ה): "אנכי ארד עמך מצרים ואנכי אעלה גם עלה", וכל ההתרחקות היא תחלת ההתקרבות, אזי אינו מתפעל כלל, רק עושה התחלה חדשה בכל יום, ונדמה לו כאלו עכשו יצא ממצרים, שעל שם זה יש מצות זכירת מצרים בכל יום, וכמו שכתוב (דברים מו, ג): "למען תזכור את יום צאתך ממצרים כל ימי חייך", כי כך היא מציאות החיים, שיורדים למצרים ויוצאים, וכשיודעים זאת, אין מתפעלים משום ירידה כלל, כי יודעים שהירידה היא בשביל תכלית העליה. ולכן אצל הצדיקים המכנים בשם "ישראל", על שם "לי ראש", והם יודעים בראש מה יהיה בפוף, שכל הירידה היא תכלית העליה, על פן אצלם כתיב ואלה שמות בני ישראל "הבאים ממצרימה לשון הוזה, כי הם יודעים שפך הוא מהלך החיים, שבכל יום באים למצרים ובכל יום יוצאים ממצרה, ואינם מתפעלים מן הירידה כלל, כי שהכל בשביל תכלית העליה¹.

¹ נספר מותרא"ש נ"י, לנבי ג'ל "ראש" הצדיקים, שבמלים ומבטלים בעני עמכם לנמרו, שפעם שחזרו ביחד בעל "תולדות יעקב יוסף" ז"ע עם הרב הקדוש רבי פנחס מקוריין ז"ע. למה ובה הפגיד הקדוש ממעוררמש ז"ע. להיות ממשיך דרכו של הפעל שם טוב הקדוש ז"ע, ולא בנו של הפעל שם טוב, הרב הקדוש רבי צבי ז"ע, וענה ואמר אחר מהם (לא ידוע איזה מהם אמר את זאת). כאשר המלך רוצה להסיר הכתר מעל ראשו, הוכן הוא מניח אותו? לא בראשו של אחד השורים, כי השר יכול להשב שהוא המלך, רק המלך מניח את הכתר על מסמר, והוא המקום הכי בטוח... אותו דבר בלבישת לבוש הצדיק, והנהנת העולם אחריו, אם אדם כמו מסמר, במל ומבטל בעני

לא יצטרכו לשבת במצרים לעולם

אבל אצל אלו המכנים בשם "יעקב", על שם העקב, שהוא תחתית הגוף, והיא מדרגה נמוכה וקטנה, אצלם פתיב את יעקב איש וביתו "באו", לשון עבר, פי נדמה להם שבאו למצרים, ושם ישארו, ויש מצוה גדולה לדבר עמם דבורי אמונה והתחזקות, ולהסביר להם שזה לא סוף העולם, פי לא יצטרכו לשבת במצרים לעולם, הם ושלום, רק מיד שיתחזקו ויפירו שהירידה היא תכלית העליה, והכל רק נסיון, לראות תבערת לכם אל הקדוש ברוך הוא, על ידי זה גם הם יצאו ממצרים, ויזכו להיות דבוקים בו יתברך באמת.

"ומצדיקי הרבים בפוכבים" – אלו מלמדי תינוקות

וזהו עצם מעלת העבודה הקדושה של חנוך ילדי ישראל, להכניס בהם התחזקות, ובפחון עצמי, ולהודיע להם שיש להם הכחות להגיע לכל המדרגות שיש, ועל המלמד החגון להבחיר להם, שאפלו בתחלה רואים שבא להם כל דבר בקשי ובכבודות, העקר להתחזק ולהתחיל בכל פעם מחדש, פי כך דרך החיים, שבתחלה קשה ולבסוף קל. ועל שם חנוך קדוש זה, נקראים מלמדי תינוקות "מצדיקי הרבים", וכמו אמרו חכמינו הקדושים (בבא בתרא ח' ע"ב), על הפסוק (דניאל יב, ג): "ומצדיקי הרבים בפוכבים" – אלו מלמדי תינוקות, פי

עצמו לגמרי, וכל דבוק בהשם יתברך, וברבו הצדיק, אני ראוי ללבש פתח ולבוש רבו, ולהנהיג העולם, וזאת היתה מדרגתו הגדולה של המגיד ממעוהימש ז"ע ועל כל ישראל, ועל בן קבל הנהגת העולם אחרי פטירת רבו הבעל שם טוב הקדוש וכוונתו תגן עלינו ועל כל ישראל אמן.

העבודה של מלמד להצדיק הילדים, ולמצא בהם נקודות טובות, ולהגדיל אותם, ועליו לזכר, שכל ילד הוא יחלום, כי כל יהודי הוא אבן טוב בכתר המלך (לקיטו מוהר"ן חלק א' סימן ו'), וגם יחלום, בשמוציאים אותו מן האדמה, הוא עדין מלא בויץ ולכלוך, ורק אחר שמנקים ומצהירים אותו, מבחיק בשמש בצהרם. כמו כן ילד, אם מגדילים ומחזקים אותו – יבחיק באור גדול, ויש למלמד לזכר, שכל ילד יש בכחו להיות גדול בישראל, כי כל גדולי עולם היו פעם ילדים בחדר, ואם היה המלמד מעלה על דעתו שהילד הזה יהיה המהרש"א או הגר"א או רבי עקיבא איגר, זכותם יגן עלינו, בודאי היה מתניחם אליו בצורה אחרת לגמרי, ועל כן בשמלמד נגש למלאכתו על דעת להצדיק כל ילד, ולמצא את נקדתו הטובה, ומדבר על לבו דברי התחזקות וניהומים, בודאי יצליח מאוד במלאכתו, ויצאו מהדרו, ילדים יראים ושלמים.

אין לרחק שום ילד כי מכל אחד יכול לצאת גדול

וכל מלמד צריך לדעת, שלא כל הילדים שוים, ולא כלם נמצאים באותה רמה, רק צריכים להתנהג עם כל ילד כפי כחו, וכמו שכתוב (משלי כב, ה) חנוף לנער על פי דרכו, ועל ידי זה יגיע כל אחד למקלות תפקידו, כי ילדים בפתח נדמים, בחמש אצבעות שעל היד, שכל אחת משנה מחברתה, ובפרט האגודל, היא "יוצאת דפן" מכל האצבעות, שהיא פונה הצדה לגמרי, ובודאי לא יעלה על דעת שום

ברִיָּה לַחֲתָן הָאֲצַבְעוֹת, בְּדֵי שְׁתֵּהֵינָה שְׁוֹת, כִּי לְכָל אֲצַבַּע יֵשׁ
 הַתּוֹפְקִיד שְׁלָה, וּכְמוֹ בֵּן הֵם הַיְלָדִים בַּחֲדָר, שְׁאִסוּר לְכַנּוֹת שׁוּם יֶלֶד
 "וּיֹצֵא דִפְּן", וְלַרְחֵק אוֹתוֹ, רַק צְרִיכִים לְדַעַת, שֵׁישׁ תַּכְלִית וְתוֹפְקִיד
 לְכָל יֶלֶד כְּמוֹ שֶׁהוּא. וּכְכֹר הֵיךְ לְעוֹלָמִים, שְׁוֹלֵל מִלְּמַד בְּאַיִזוֹה יֶלֶד
 בַּחֲדָר, וְקָרָא לוֹ "וּיֹצֵא דִפְּן", וּפִסַּק עָלָיו שֶׁלֹּא יִהְיֶה מְמוֹנֵי כְּלוּם,
 וּלְבִסּוֹף עָלָה לְמַעְלָה, וְהַשִּׁיג אֶת כָּלָם.

"חמל עלי! הנבחה אותי! הראה לי הטוב שיש בי!"

וְגַם לְמוֹד קְדוּשׁ זֶה מְרָמוֹ פְּרִשְׁת הַשְּׁבוּעַ, וּכְמוֹ שְׁכַתּוֹב (שְׁמוֹת א, כב)
 וַיֵּצֵאוּ פְּרַעֲהַ לְכָל עַמּוֹ לֵאמֹר, כָּל חֶבֶן הַיְלֹדִים הַיִּאֲרָה תִשְׁלִיכוּהוּ וְגוֹ',
 כִּי פְּרַעֲהַ מִתְּלַבֵּשׁ בְּיוֹתֵר עַל הַיְלָדִים, לְעַכֵּב אוֹתָם מִלְּקַבֵּל חַנוּךְ קְדוּשׁ
 וּמְהוֹר, וּמַהִי עֲצָתוֹ? הַשֵּׁם שֶׁלּוֹ בְּעֲצָמוֹ "פְּרַעֲהַ", אוֹתִיּוֹת פֶּה רַע,
 לְדַבֵּר עִם הַיְלָדִים דְּבוּרִים רָעִים, וּלְהַחֲלִישׁ אֶת דַּעְתָּם, וְלֹאמֹר לָהֶם
 שְׁאִינָם שְׁוִים לְכָלוּם, כִּי דְבוּרִים אֵלּוֹ נִכְנָסִים בָּהֶם כְּאִרְסֵי שֶׁל נְחָשׁ,
 וְגוֹרְמִים לָהֶם חֲלִישַׁת הַדַּעַת, עַד שֶׁנִּסְכַּם אֲצִלָּם שְׁכַתּוֹמַת לֹא יִהְיֶה
 מִהֶם כְּלוּם, אֲבָל הָעֵבֹדָה שֶׁל מִלְּמַד טוֹב, לְהַגְדִּיל וּלְרוֹמֵם הַיְלָדִים,
 וְלִתֵּן לָהֶם "בְּטַחֲוֹן עֲצָמִי", וְעָלָיו לְהַסְתַּבֵּל עַל הַפְּנִימִיּוֹת שֶׁל כָּל יֶלֶד,
 וְעַל הַנְּשֻׁמָּה הַקְּדוּשָׁה וְהַטְּהוֹרָה שֶׁלּוֹ, וְלִשְׁמַע קוֹל כְּכִית נְשֻׁמָּתוֹ,
 שְׁרוּצָה לְחֹזֵר לְהַתְּדַבֵּק בְּשִׁרְשָׁה הָעֲלִיוֹן, וּכְמוֹ שְׁכַתּוֹב אֲצִל בַּת פְּרַעֲהַ
 (שְׁמוֹת ב, ו): וְתִפְתַּח וְתִרְאֶהוּ אֶת הַיְלֵד וְהִנֵּה נֶעַר בּוֹכָה וְתַחְמַל עָלָיו
 וְתֹאמַר מִיְלֵדִי הָעֵבְרִים זֶה, כִּי זֶה סִימָן מִכְּהֵן שֶׁל יֶלֶד עֵבְרִי, שְׁבוּכָה

ומבקש ומתחנן: "חמל עלי! הגבה אותי! הראה לי הטוב שיש בי", ועל בן מלמד טוב צריך להפנות אֵזֶן לְבָבוֹת יְלָדֵי יִשְׂרָאֵל, ולרחם עליהם, וכמו שכתוב בתקוני זחר (תקון כא; דף נח ע"ב), על הפסוק הזה, וְהִנֵּה נַעַר בּוֹכָה, "מיד" – ותחמל עליו, כי מי שישמע קול בכית ילדי ישראל, בודאי מיד יחמול עליהם ויקרב אותם, וגם אנהנו בלנו ילדים של הקדוש ברוך הוא, וכאשר אנהנו בוכים להשם יתברך, ורוצים לחזור בתשובה, "מיד", הקדוש ברוך הוא חמל עלינו ומקרבנו אליו באמת.

"איך אפשר לא לשמוע קול בכיתו של תינוק...?!"

וספר מוהרא"ש נ"י, שפעם שמע הרב הקדוש "הבעל התניא" זי"ע, קול בכית תינוק, יצא מדירה הפמוכה, ומיד הלך לראות למה התינוק בוכה, ומצא שם את בנו הרב הקדוש רבי דובער בער "האדמו"ר האמצעי" זי"ע, יושב בדבקות עצומה, והנה התינוק שלו נפל מעריסתו, ושוכב על הקרקע ובוכה, אבל הוא לא שם לב לזה בלל, והרים הבעל התניא זי"ע את התינוק, והחזירו לעריסתו, ואמר לבנו בתוכחת מגלה ואהבה מסתרת: "איך אפשר לא לשמוע קול בכיתו של תינוק...?!" ולמד אותו בזה, שאפילו מתוך הדבקות הכי גדולה, צריכים להיות רגיש לקול בכיות תינוק, והוא למוד פנימי, שתמיד צריכים להיות רגיש לקול בכיות נשמות ישראל, ולעזר להם בכל מה שיכולים. וגם על מלמד לדעת, שכל ילד רוצה להיות טוב,

רק לפעמים מתגבר עליו יצרו, ומסית אותו לרע, אבל בשתקרבו
ותחזקו, יצא הטוב שלו מן הכוח אל הפעל, ויצמח ויגדל לאילן טוב.

בוא נהיה ביחד טובים, והבורא יתברך ומחל לשנינו...

וספר מוהר"א ש"נ, שדרכו של הרב הקדוש בעל הדברי חיים'
מצאנו זי"ע, שלפני חג הסוכות הביאו לו שתי קפסאות מלאות
באתרוגים המתדרים ביותר, כדי שתהיה לו בחירה ראשונה, לקחת
את האתרוג הפושלם ביותר למצות החג, והוא הזוהר, שאף אחד לא
יפתח את הקפסאות, לפני שהוא בוחר, ורק אחרי זה יכולים הבנים
והנכדים לבחר ולקחת. והנה נכדו הרב הקדוש רבי אלעזר מרישא
זי"ע (שהיה אז בצעירותו) התישב בדעתו: "מה? אני אהיה האחרון
לבחר? הרי ישאירו לי את האתרוג הכי פחות מהדר" ... הלך בלט
ויפתח את הקפסה, הוציא אתרוג וסגר מיד. בשתביאו את
האתרוגים לרבי, הרגיש שמישו פתח, ומאד הקפיד ושאל: "מי
פתח את הקפסה?", וכשנודעה לו זהות הפותח - רחוקו, וסרב
לשוחח עמו. וכשהגיע ערב סבות אחר הצהריים, והרבי היה עסוק
עם העניים וחלק הזן רב לצדקה. אבל עליו הוא לא רצה להסתפל...
הנכד התחרט מאד על מעשיו, נכנס לרבי, והחל לבכות: "סבא! אני
לקחתי אתרוג ללא רשות, אבל אני מבטיח שכבר אהיה טוב
מעתה". - "אהו" אמר הרבי מצאנו - "אתה כבר רוצה להיות טוב,
אני גם כבר רוצה להיות טוב, בוא נהיה ביחד טובים, והבורא

יִתְבַּרַךְ יִמְחַל לְשִׁנְנוּ... כִּי תִכַּף וּמִיַּד שְׂאֵחַד מִיִּשְׂרָאֵל מְנַלָּה אֶת
פְּנִימֵינֵינוּ, שְׂרוּצָה לְהִיּוֹת טוֹב, אֵינִי דֹבֵר שְׁבַע עוֹלָם שְׂיַעֲכַב אוֹתוֹ
מִלְּהִגִּיעַ לְטוֹבָתוֹ, הֶעֱקַר שְׂיִזְכָּה לְהִיּוֹת מִקְרֵב אֶל רוּעָה נְאֻמָּן וְצַדִּיק
אֲמַתִּי, שְׂדוּרֵשׁ אֶת טוֹבָתוֹ, וְרוּצָה לְרֵאוֹת בְּטוֹבָתוֹ, וְאֵז יִזְכָּה לְהִגִּיעַ
אֶל עֲנִינּוֹ. וְעַל כֵּן הִיא מְצוּחַ גְּדוּלָּה לְהַפְיִץ סִפְרֵי רַבְּנֵי ז"ל בְּעוֹלָם,
וּלְקֵרֵב נְשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל אֶל רַבְּנֵי ז"ל, כִּי רַבְּנֵי ז"ל הוּא הַרוּעָה נְאֻמָּן
שְׂדוּרֵשׁ טוֹבָת יִשְׂרָאֵל, וּמִקְרֵב אֶת כָּלֵם אֶל הַשֵּׁם יִתְבַּרַךְ.

וְהַשֵּׁם יִתְבַּרַךְ יִזְכָּנוּ לְהִיּוֹת מִקְרָבִים בְּאֲמַת אֶל רַבְּנֵי ז"ל, וּלְהַתְחַזֵּק
תְּמִיד עִם לְמוּדֵי רַבְּנֵי ז"ל, עַדִּי נִזְכָּה לְרֵאוֹת בְּטוֹבָתְךָ וּישׁוּעָתְךָ שֶׁל
יִשְׂרָאֵל, וּלְקַבֵּל פְּנֵי מוֹשִׁיחַ צְדָקָנוּ, בְּמִתְרַחֵב בְּיָמֵינוּ, אָמֵן וְאָמֵן.

סעדה שלישית שבת פְּרִשֶׁת שְׁמוֹת תשע"ד

מאמר

וְתִרְא אֹתוֹ כִּי טוֹב הוּא

בסעדה שלישית, סעדת רעוא דרעויו, ביבנאל עיר ברסלב, דבר מוהרא"ש ג"י דבורים
נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רבנו ז"ל בלקוטי מוהר"ן חלק א' סימן פ"ד המדבר מן
הטוב הננוו שיש בכל יום, עין שם.

מִרְנָא, הָא פֵּר נָשׁ טוֹב וְצַדִּיק וִירָא שְׁמַיִם בְּעֵי לְעִילָא קְרַמְךָ

פִּתְחָא וְאָמַר מוֹחֲרָא"שׁ נ"י, רַבְּנֵנוּ ו"ל אָמַר: אֵיתָא בְּגַמְרָא (מִגְלָה כח ע"ב): 'בְּמַחַ הָאֲרַבְתָּ יָמַיִם? אָמַר לוֹ: וְתִרְחַן חֵיטִי בְּמַמְזוּנִי. לְבָאָר זַח, צַרִּיךָ לִידַע מַח דְּאֵיתָא בַּזְחַר תְּקַדּוּשׁ (פִּרְשֵׁת נִשְׂא דָף קכג), וְזַח לְשׁוֹנוּ: 'תָּא חֲזוּ, לְשׁוֹת יָמַי בְּרָאשִׁית לְכָל חַד אֵית לָהּ פְּרָצוּפִיה דְּחַהוּא דְרַגְזָא דְאֲנַחְזֵי לָהּ, וְלָא תִשְׁבַּח יוֹם דְּלִית בָּהּ טוֹב וְכוּ'. וְכָל יוֹמָא אֵית לָהּ גְדַר מְלַבְרָא, דְּלָא יַעוּל כָּל פֵּר נָשׁ לְחַהוּא טוֹב, כְּגוֹן חֲשָׁף דְּבַסְיָא לְגַהוּרָא וְכוּ'. וְכַגֵּין דָּא, מֵאֵן דְּאֵיחוּ חֲבִיבָא, וַיַּעוּל לְמַגְדַּע רְזִין דְּאִוְרִיתָא כְּמַח נְהַשִּׁים וְעַקְרָבִים מְכַלְפְּלִין מַחֲשַׁבְתָּה דְּלָא יַעוּל לְאִתָּר דְּלָא דִּילֵיהּ. אֲבָל מֵאֵן דְּאֵיחוּ טוֹב, כָּל אֵילִין נְטוּרִין אֲנִין לְמִימְרָה, וְקַטְנוּר נַעֲשָׂה סַנְגוּר, וַיַּעֲלוּן לָהּ לְטוֹב הַגְּנוּז, וַיִּמְרוּן, מִרְנָא, הָא פֵּר נָשׁ טוֹב וְצַדִּיק וִירָא שְׁמַיִם בְּעֵי לְעִילָא קְרַמְךָ וְכוּ'. חַהוּא טוֹב גְּנוּז יִימָא לִזְן, פִּתְחָהּ לִיה בְּחַאי תְּרַעָא דְאִתְקְרִי אַחְבָּה, אִו בְּחַאי תְּרַעָא דְאֵיחוּ תְּשׁוּבָה, כָּל צַדִּיק יַעוּל כְּפּוֹם דְּרַגְזָא דִּילָהּ. וַיֵּאֵן טוֹב אֵלָא תּוֹרָה' (עֲבוּדָה זֵרָה י"ט ע"ב). וְכִשְׂאָדָם רוּצָה לְחַגוּת וְלַחֲשַׁב בַּתּוֹרָה, חֲנִינוּ בְּרִזִין דְּאִוְרִיתָא, אֲנִין נְטוּרִין וְנַחֲשִׁים וְעַקְרָבִים מְכַלְפְּלִין מַחֲשַׁבְתָּה, וְאֵלֵוּ חַם הַמַּחֲשַׁבּוֹת שְׂפָאִין לְאָדָם. וְכִשְׂאָדָם רוּצָה וְחוּשֵׁק עַד מְאֹד, וּפּוֹתְחִין לוֹ, בְּנ"ל בַּזְחַר תְּקַדּוּשׁ. אֲזִי כָּל יוֹם וַיּוֹם אֲצִלוּ גְדוּל עַד מְאֹד, כִּי רוּצָה וּמְשִׁיג טוֹב הַגְּנוּז, חֲנִינוּ רְזִין דְּאִוְרִיתָא, חֲשִׁיף לְאוּתוּ חֵיוִם. וְזַח שְׂשַׁאל תְּנַא 'בְּמַח הָאֲרַבְתָּ יָמַיִם', חֲנִינוּ בְּאֵיזָה מְדָח מִן חַמְדוֹת נְכַנְסָת לְחַטוֹב הַגְּנוּז,

וְהֵאֲרַכְתָּ הַיָּמִים שְׁלֹף לַחַיּוֹת גְּדוֹלִים כְּנֹל. וְחָשִׁיב לּוֹ וְתִרְרַן חַיֵּיתִי
 בְּמִמּוֹנִי, שֶׁזוֹ הִיא מִדַּת אֲבֹרָהּם אֲבִינִי, וְהִיא תִרְעָא דְאִיתְקַרִי
 אַחְבָּה, וְהוּא סְטָרָא דִימִינָא. וְאִיתָא בְּתַקְוִי זֵהר (תקין ע' דף קיח):
 'מִסְטָרָא דִימִינָא מַחָא הֲוֵרָא כְּכִסְפָא. הִינְנִי שְׁכַל הַמְקַטְרָגִים וְכַל
 הַנְּחָשִׁים וְעֵקְרָפִים, הִינְנִי הַמַּחְשָׁבוֹת זָרוֹת שְׁמִבְלַבְלִין מַחְשְׁבָתָה,
 נַעֲשִׂין הֲוֵרָא כְּכִסְפָא. וְלִכְדָּ נֹאמֵר כְּאֲבֹרָהּם (בְּרֵאשִׁית כד): "וְאֲבֹרָהּם
 זְמַן בָּא פִימִים", הִינְנִי שְׁהִיוּ כָּל הַיָּמִים שְׁלוֹ שְׁלָמִים וְגְדוֹלִים. כִּי
 מִסְטָרָא דִימִינָא מַחָא הֲוֵרָא כְּכִסְפָא, וּמִן הַקְּטָגוֹר נַעֲשִׂה כְּנִגּוֹר,
 וְהִיא יְכוּל לְבוּא בְּכָל יוֹם אֶל הַטּוֹב הַגְּנוּז הַשְּׁנִיף לּוֹ; עַד כְּאֵן לְשׁוֹן
 רַבְנוּ ז"ל.

מַעֲלַת אֲרִיכוֹת יָמִים אֲמִתִּית

וְהַסְבִּיר מוֹתְרָא"ש נ"י, כִּי הִנֵּה רַבְנוּ ז"ל מְגַלֵּה בְּתוֹרָה זוֹ, אִיךָ אָדָם
 זוֹכֵה ל"אֲרִיכוֹת יָמִים", הִינְנִי לְהֲאָרִיךְ יָמָיו וּשְׁנוֹתָיו בְּטוֹב וּבְנַעֲמִימִים,
 וְיִתְּיָה כָּל יוֹם וְיוֹם אָרוּךְ מְאֹד אֲצִלוֹ, מְלֵא וְגְדוּשׁ עִם הַרְבֵּה טוֹב
 אֲמִתִּי וְנִצְחִי, שְׁחֵרִי לְהֲאָרִיךְ יָמִים רִיקִים, מְנַעְרִים מְכַל טוֹב, חֵם
 וְשָׁלוֹם – אֵין זֶה בְּרַכָּה, אֲלֵא קִלְקָה, רַחֲמָנָא לְיַצְלֵךְ, שְׁחֵרִי אֵינוֹ יוֹדֵעַ
 מַה לַּעֲשׂוֹת עִם הַיָּמִים שְׁלוֹ, וְהִתְקַיְמָה בּוֹ קִלְקַל תְּתוּכְחָה (דְּבָרִים כח,
 טו): "בְּבִקְרָתָא מִי יִתֵּן עָרְב, וּבְעָרְב תֹּאמֵר מִי יִתֵּן בְּקָר", אֲלֵא
 תְּבַרְכָּה שֶׁל "אֲרִיכוֹת יָמִים" הִיא, לַחַיּוֹת יָמִים מְלֵאִים כָּל טוֹב אֲמִתִּי
 וְנִצְחִי, וְלַחֲטָף בְּהַרְבֵּה נִקְדוֹת שֶׁל תּוֹרָה וְתַפְּלָה, וּמִצְוֹת וּמַעֲשִׂים

טובים, ואז כל יום ויום ארוך אצלנו מאד, וטועם בו טעם זן עדן, וצופה באור הגנוז של ישות ימי בראשית, כי בכל יום שרוי אור הגנוז של ישות ימי בראשית, וכדאיתא בזהר שמזכיר רבנו ז"ל בתורה זו, "לא תשפח יום דלית בה טוב" [לא תמצא יום שאין בה טוב], ואין טוב אלא אור, וכמו שכתוב (בראשית א, ג): "וירא אלקים את האור כי טוב", רק האור גנוז ומכסה תחת לבושים וכפויים, שהם פלליות המניעות והבלבולים העוברים על האדם בכל יום, הפוללים גם מחשבות זרות והרהורים רעים, שהם פגנחשים ועקרבים, שאינם מניחים אותו להגיע אל אור הגנוז שבאורו יום, וכשאדם זוכה לדלג ולקפיץ עליהם, אזי מגיע אל אור הגנוז בתוכם, ומאיר על נפשו אור נערב ונפלא מאד.

אי אפשר לאור הזה להתגלות, כי אם על ידי אהבה ושמחה ואומר רבנו ז"ל, באיזו מדה יקרה, קופצים ומדלגים על הנחשים והעקרבים, ונכנסים לתוך אור הגנוז, ומגיעים אל "אריכות ימים?" ומגלה רבנו ז"ל, שהיא מדת "אהבה" – מדתו של אברהם אבינו, הינו לאהב את השם יתברך, ולאהב כל בר ישראל, ולעשות חסד עם הבריות, כי פשעדם מרגיל את עצמו במדת אהבה, והוא ותרוך במדותיו ובממונו, אזי מוחו נעשה מלבן ומצרך בכסף טהור, ויוצא מקטנות ומצמצום המוחין, ורואה לפני עיניו עולם אחר לגמרי, עולם רחב ונחדר מאד, ואזי כל יום הולך ומתרחב, וזוכה למלאותו

עם הרבה טוב אִמְתִּי וְנִצְחִי, כִּי הַיּוֹם כְּדָגְמַת הַשּׁוֹפָר, שְׁקָצַר מִלְמַטָּה וְרָחַב מִלְמַעְלָה, וְכֵן כָּל יוֹם מִתְחִיל בְּמִדַּת הַקְּטָנוֹת וְהַצְּמִצּוֹם, וְעַל פִּי רַב כְּשֶׁאָדָם מֵתְעוֹרֵר מִשְׁנָתוֹ, נוֹפֵלֶת עָלָיו קְטָנוֹת וְכִבְדוֹת, וְנִדְמָה לוֹ שֶׁאֵינּוּ יוֹם טוֹב, חֵם וְשָׁלוֹם, אֲבָל עָקֵר עֲבוֹדָתוֹ, לְהִתְגַּבֵּר עִם מִדַּת אֲהָבָה, וְלִהְרַחֵב וְלִהְגַּדִּיל אֶת הַיּוֹם, וְלִהְיוֹסִיף בּוֹ קִדְשָׁה וְמִהֲרָה בְּכָל עֵת (לְקוּשִׁי מוֹהֲרָ"ן חֵלֶק א' סִימָן ס), וְאֵי מִרְגִּישׁ אֹרֵךְ הַגְּנוּז הַמְּאִיר בְּתוֹכוֹ, כִּי אֵי אֶפְשָׁר לְאוֹר הַזֶּה לְהִתְגַּלּוֹת, כִּי אִם עַל יְדֵי אֲהָבָה וְשִׂמְחָה, שֶׁאֲהָבָה אֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְאֲהָבָה אֶת הַתּוֹרָה וְהַמִּצְוֹת, וְאֲהָבָה כָּל בַּר יִשְׂרָאֵל, וְשִׂמְחָה עִמָּהֶם בְּכָל עֵת.

כְּשֶׁאָדָם מִחֲפָז נִקְדוּת טוֹבוֹת בְּכַנֵּי אָדָם – פּוֹתַח אֶת הָאוֹר לְפָנֵיהֶם

וְזֶהוּ עֵצֶם הַמִּצְוָה לְדוֹן הַבְּרִיּוֹת לְכַף זְכוּת, וְלִמְצֵא בָּהֶם נִקְדוּת טוֹבוֹת (לְקוּשִׁי מוֹהֲרָ"ן חֵלֶק א' סִימָן רפב). כִּי כְּשֶׁאָדָם מִחֲפָז נִקְדוּת טוֹבוֹת בְּכַנֵּי אָדָם – פּוֹתַח אֶת הָאוֹר לְפָנֵיהֶם, וּמַעֲלָה אוֹתָם מִכַּף חוֹב לְכַף זְכוּת, וַיְכוּל לְהַחְזִירָם בְּתִשׁוּבָה שְׂלֵמָה, כִּי כָּל נִקְדָּה טוֹבָה הִיא נִקְדָּה שֶׁל אוֹר, וּמַעֲט מִן הָאוֹר דוֹחָה הַרְבֵּה מִן הַחֹשֶׁךְ, נִמְצֵא, שְׂמִמְלֵא אֶת כָּל הָעוֹלָם עִם אוֹר, וְזְכוּת הַרְבִּים תְּלוּיָה בּוֹ, אֲשֶׁרֵי לוֹ. וְזֶהוּ גִדְל הַאֲחֵרִיּוֹת הַמְּטִלֶת עַל מִלְּמַד תִּינוּקוֹת שֶׁל בֵּית רַבֵּן, שֵׁיַעֲמֵק בְּמִלְאֲכָתוֹ בְּמִדַּת אֲהָבָה, לְאַהֲבָה אֶת הַיְלָדִים, וְלִמְצֵא בָּהֶם נִקְדוּת טוֹבוֹת, וְלִהְגַּבִּיחַ אוֹתָן, וְלְחַזְקָם וְלְעוֹדְדָם, וְאֵי יִצְלִיחַ מְאֹד בְּמִלְאֲכָתוֹ, וְכַפּוּיִם הַפְּנִים אֵל פְּנִים, גַּם הַיְלָדִים יֵאָהֲבוּ אוֹתוֹ מְאֹד, וַיִּשְׁתּוּ בְּצִמְא

את דבריו, וכמו שאומר רבנו ז"ל (ספר המדות אות אהבה סימן ז):
 'בשתחוק את האדם בעבודת ה' יתברך, הוא יאהב אותך, כי על
 ידי מדת אהבה, יאיר אצלו אור גדול, וחתלמידיים ישתקקו להתקרב
 אליו, ולהאיר גם על נפשם מן האור הגדול הזה.

אין זו שום חכמה לשבר אדם, ולהגיד לו שאינו שונה לשום דבר
 וספר מוהרא"ש נ"י, שבהיותו ילד, היה לו מלמד אחד, שהיה רגיל
 להציג לפני הילדים קשיות חזקות וחמורות, כגון הקשיות של
 הפתק"א וכיוצא בהן, ולא היה שום ילד יודע להשיב עליהן,
 והיתה פונתו להראות לילדים, שעדין אינם מבינים את הלמוד
 כראוי, אבל לא פעל בזה שום דבר, כי נחלשה דעתם של הילדים,
 והתיאשו לגמרי מלהבין את הלמוד, ואחר שנים רבות, פגש
 מוהרא"ש נ"י את המלמד הזה בחתונה, ושאל המלמד את מוהרא"ש
 נ"י, למה הוא רואה, שאין התלמידים אוהבים אותו, בשעה
 שמלמדים אחרים אהובים על תלמידיהם, גם אחרי שנים רבות? ואף
 על פי שידע מוהרא"ש נ"י את הסבה, לא רצה להשיבו ולביישו,
 והתחמק ממנו, אבל אז ראה היטב, מה נקרא מלמד טוב? מי
 שמראה לתלמידים שפן יודעים ללמד, ושפן יכולים להצליח, כי אין
 זו שום חכמה לשבר אדם, ולהגיד לו שאינו שונה לשום דבר, עקר
 החכמה ללכת עמו במדת אהבה וחסד, ולמצא בו את הטוב ולעודדו
 ולחזקו, ועל ידי זה בודאי יאבד אותך.

מי שְׁמֵרְגִיל עֲצָמוֹ לְלַמֵּד תּוֹרָה – מְלַבֵּין וּמְצַרֵּף אֶת הַמִּחַ וְהַנְּחָה רַבֵּנוּ ז"ל מְזַכֵּיר בְּתוֹרָה זוֹ, שְׁעָקֵר "טוֹב" הִיא הַתּוֹרָה, וְכִמוֹ שְׁאֵמְרוּ הַכְּמִינוּ הַקְּדוּשִׁים (עֲבוּדָה זָרָה יט ע"ב): 'אֵין טוֹב אֲלָא תּוֹרָה', וְכִמוֹ שְׁכַתּוֹב (מְשַׁלֵּי ה, ב): "כִּי לָקַח טוֹב נָתַתִּי לָכֶם תּוֹרַתִי אֵל תַּעֲזוּבוּ", כִּי מִי שְׁמֵרְגִיל עֲצָמוֹ לְלַמֵּד תּוֹרָה – מְלַבֵּין וּמְצַרֵּף אֶת הַמִּחַ שְׁלוֹ לְגַמְרֵי, עַד שְׁיִכּוֹל לְרְאוֹת הָאֹר הַטּוֹב שֵׁישׁ בְּכָל דְּבָר, וְלֹא אֲכַפֵּת לוֹ מִכָּל חֲבָלֵי עוֹלָם הַזֶּה כָּלֵל, כִּי הַתּוֹרָה הִיא כְּלֵא אֹר, וְכִמוֹ שְׁכַתּוֹב (שָׁם ו, כג): "כִּי גַר מְצֻוָּה וְתוֹרָה אֹר", וְהַתּוֹרָה מְאִירָה אֶת עֵינָיו לְרְאוֹת רַק טוֹב בְּכָל מְקוֹם, וְכִמוֹ שְׁפִרְשׁ הַפֶּעַל שֵׁם טוֹב הַקְּדוּשׁ זי"ע, מִה שְׁאֵמְרוּ הַכְּמִינוּ הַקְּדוּשִׁים (מוֹכָא בְּפֵרוּשׁ רִש"י רִישׁ פְּרֻשֵׁת בְּרֵאשִׁית), עַל הָאֹר שֶׁל שֵׁשֶׁת יָמֵי בְּרֵאשִׁית, שְׁהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עֹמֵד וּגְנָזוּ לְצַדִּיקִים לְעֵתִיד לָבֵא, הֵינּוּ שְׁגָנְזוּ בְּתוֹךְ הַתּוֹרָה, לְכָל הַצַּדִּיקִים הָעֵתִידִים לָבֵא בְּכָל דּוֹר וְדוֹר, שְׁעַל יְדֵי שְׁיִסְתַּכְּלוּ בְּתוֹרָה, בְּעֵינָיו מְהוֹרֹת, וּבְמַדַּת אֲהַבָּה, יִרְאוּ בְּתוֹכָהּ אֹר הַגָּנוּז, וְתֵאֲרָנָה עֵינֵי הַבְּרִיּוֹת בְּאֹר הַנֶּעְרָב הַזֶּה.

הַצַּדִּיקִים הַדְּבָקִים בְּתוֹרָה – רְחוּקִים מְאֹד מִכָּל מִשְׁגַּל שֶׁל עוֹלָם הַזֶּה וְסֵפֶר מוֹהֲרָא"ש נ"י סְפוּר נְחֻמָּד, הַמְּרַאֶה עַד הֵיכַן לֹמְדֵי תּוֹרָה עֲסוּקִים בְּאֹר הַתּוֹרָה, וּמְפֹשְׁטִים לְגַמְרֵי מְרַדִּיפָה אַחַר הַכֶּסֶף וּמַעֲסָקֵי עוֹלָם הַזֶּה, כִּי פֶעַם בָּא יְהוּדֵי לְהַגְאֹז הַגְּדוֹל רַבֵּי חַיִּים קִנְיָבְסְקֵי שְׁלִיט"א, וְאָמַר לוֹ שֵׁישׁ לוֹ "מִינּוּס" בְּבִנְךָ, וְרוֹצֵה בְּרֻכָּה לְצֵאת מִמְּנוֹ,

ובאשר שמע זאת רבי חיים, התפלא מאד ואמר: "וכי יש מינות ואפיקורסות בבנק?" והלה חזר והציע את שאלתו, ועוד הפעם התפלא רבי חיים, "איך יש מינות בבנק?, עד שהלה תפס שאין רבי חיים מבין שאלתו, והסביר לו, ש"מינוס", פרושו, הפרזן כסף בבנק, ומבקש ברכה לפרנסה, אזי ברך אותו רבי חיים, ששתיה לו פרנסה גרוה... כי הצדיקים הדבקים בתורה, רחוקים מאד מכל משג של עולם הזה, והתורה מאיר עיניהם עם אור אחר לגמרי, אור התורה, העולה על הכל. על פן אשרי מי שאינו מטעה את עצמו כלל, ומדביק עצמו באור התורה, ומתחזק מאד במדת אהבה, לאהב כל בר ישראל ולמצא בו רק טוב, כי על ידי זה יזכה לדבק באור הגנוז לצדיקים, ויארץ ימיו בטוב ובנעימים, ויחיה חיים טובים בזה ובבא לנצח, אשרי לו ואשרי חלקו.

על ידי אור התורה יכול כל אחד מישראל לזכות לאור הגנוז וקשר מוהרא"ש נ"י את הענין הנ"ל לפרשת השבוע, בקשר נורא ונפלא מאד, כי הגה בלדת משה רבנו בתיב (שמות ב, ב): **וַתֵּרָא אוֹתוֹ כִּי טוֹב הוּא, וַפֶּרֶשׁ רִשׁוֹ, נִתְמַלֵּא הַבֵּית בְּלוֹ אוֹרָה, וְהוּא עַל פִּי דְבָרֵי חֲכָמֵינוּ תְּקוּדוֹשִׁים (מוֹפֵת יב ע"א), כְּתִיב הֵבֵא **"כִּי טוֹב"**, וְכְתִיב (בראשית א, א): **וַיֵּרָא אֱלֹקִים אֶת הָאֹר** "כִּי טוֹב", מִה לְהֵלֵךְ אוֹר, אִם כָּאֵן אוֹר. וַיֵּשׁ לְהֵבִי, מִהוּ הָעֵנִין שֶׁל הָאֹר הַזֶּה שֶׁנִּתְגַּלֶּה בְּלִדַת מֹשֶׁה רַבֵּנוּ עָלָיו הַשְּׁלוֹם? וּמִה מְלַמֶּדֶת אוֹתֵנוּ הַתּוֹרָה תְּקוּדוֹשָׁה כֵּזֶה? וְהִגֵּה**

על פי דברי רבנו ז"ל הנ"ל, מובן הענין מאד. כי משה רבנו היה המנהיג האמתי של כלל ישראל, שכל ימיו היתה עבודתו לראות הטוב והאור אצל כל אחד מישראל, והיה אוהב ישראל אמתי, וכמו דאיתא בגמרא (מנחות סח ע"ב): 'משה אוהב ישראל היה, ועל כן הוריד להם התורה, שהיא בלה אור, והאיר עיני ישראל באור התורה, ועל כן כבר בלדתו נתגלה האור הזה, אור הגנוז לצדיקים, שזהו "ותצפנהו" שלשה ירחים, רמז לאור הגנוז והצפון, שגנוז וצפון בתוך התורה הקדושה, ושלשה ירחים דיקא, כי מלדת משה רבנו בו' אדר, עד ו' סיון שהוא יום קבלת התורה, הגם שלשה ירחים, כי זהו עצם האור שהוריד לנו משה רבנו, עליו השלום, ועל ידי אור התורה יכול כל אחד מישראל לזכות לאור הגנוז.

כל מהותו של משה רבנו היתה מדת הטוב והאהבה

והנה על פי זה מובן מאד, מה שמצינו בסוף הפרשה, שבשעה שבאו דתן ואבירם ואמרו למשה רבנו (שמות ה, כא) ירא ה' עליכם וישפט אשר הבאשתם את ריחנו וגו', לא הוכיח אותם משה, רק חזר ואמר לתקדוש ברוך הוא (שם שם כב) למח הרעתה לעם הזה למח זה שלחתיני וגו'. ולכאורה יפלא, למח התפעל משה רבנו כל כך מדברי דתן ואבירם, הלא היו בעלי מחלקת מאז, ועוררו מדנים עליו בתחלת שעבוד מצרים, והלשינו עליו לפרעה, ולמח לא הוכיח אותם על פניהם? אבל מחמת שכל מהותו של משה רבנו היתה

מִדַּת הַטוֹב וְהָאֲחֻבָּה, וְרָצָה רַק לְרֵאוֹת בְּטוֹבְתֵם שֶׁל יִשְׂרָאֵל, לְכֵן מִיַּד
שְׂרָאָה עֵצֶם סְבֻלָּתְם בְּמִצְרַיִם, וְעִבְשׁוּ נְתוּסָף לָהֶם עוֹד, הִצַּר לוֹ מְאֹד,
וּמִסֵּר נַפְשׁוֹ לְעִזּוֹר לָהֶם, וּבְדֶרֶךְ הַצַּדִּיקִים, שְׁמֹרֵב טוֹב לָבָם, מִפְּקִירִים
הִבִּיל בְּכַדֵּי לְנִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, וּלְהַצִּיל אוֹתָם מִצְרֵיהֶם.
וְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ יַעֲזֹר לָנוּ שְׁנִנְזָה לְהַתְדַבֵּק בְּמִדַּת הַטוֹב וְהָאֲחֻבָּה, וְלִדְוֹן
כָּל הַבְּרִיּוֹת לְכַף זְכוּת תְּמִיד, עַדֵּי נִנְזָה שְׂיִתְנַלֵּה לָנוּ אֹר הַגְּנוּז שֶׁל
שִׁשֶׁת יָמֵי בְּרֵאשִׁית, וּלְקַבֵּל פָּנֵי הַשְּׂכִינָה, בְּבִיאַת מְשִׁיחַ צְדָקָנוּ
בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ, אָמֵן וְאָמֵן.

הַזְדַּמְנוּת נְפִלְאָה!

”הַמִּשְׁתַּתַּף בְּהַדְפֵסֶת ”אֲשֶׁר
בַּנְּחָל”, (אף כַּמָּה אַנְשִׁים בְּנֶחֱד), יִזְכֶּה
לְיִשׁוּעָה בְּכֹל עֵינָיו שִׁיֶּצְטַרְךְ...”

(כ"ק מרן מוהר"א ש"ש ל"ט"א)

לְנִטְיִילַת חֵלֶק בְּהַדְפֵסֶת הַפְּרָכִים
הַקְדוּשִׁים שֶׁל 'אֲשֶׁר בַּנְּחָל':

052-7622316